

17. listopad (čtyři roky po Sputniku)

Autor: Václav Jan

První listopadový víkend odvysílala Česká televize satirickou sci-fi komedii režiséra a scénáristy Oldřicha Lipského z roku 1961 s názvem **Muž z prvního století**.

Film představuje ideální společnost budoucnosti. Děj je jednoduchý, ale velmi výchovný. Někdy ke konci dvacátého století (podle našeho letopočtu) dojde při startu kosmické lodi ze strakonického kosmodromu k osudovému nedopatření. Čalouník jménem Josef se ocitne sám na palubě a omylem uvede stroj do chodu, a tak se tento tvor přízemní povahy nechtěně vznese do vesmíru. Když posléze přistane na podivné planetě obývané laskavými tvory, chvíli mu trvá, než pochopí, že se ocitl zpátky na Zemi, ale v daleké budoucnosti – pět set let po svém startu. Sjednocené lidstvo už žije v ideální společnosti, a nikdo nechápe Josefovo prospěchářství, intriky, chlípnost či hrabivost, neboť takové vlastnosti už lidé zkrátka neznají. Mají ovšem k dispozici přístroje pro kontrolu myšlení a díky nim rychle zjistí, že Josef trpí řadou exotických, dávno vymýcených chorob, jako jsou: „spalničky“, „egocitida“, „zarděnky“, „sobecitida“, „lokální patriotismus se sklonem k šovinismu“, „příušnice“ a „rasismus“, přičemž zejména poslední diagnózu pronáší výzkumnice udiveným tónem člověka, který sice četl v historických knihách, že něco takového kdysi existovalo, ale doposud nevěřil, že by to bylo opravdu možné. Josef je tak beznadějný případ, že nestačí medikamenty jako „antisobecin“, ale je promptně odeslán do „sanatoria“ na „radikální léčbu“, při níž mu mají být v jeho zájmu provedeny jisté žádoucí úpravy mozku.

Přístroj na změnu myšlení, který by spolehlivě odstranil rasismus nebo lokální patriotismus, a který by jistě odstranil i problém s tím, že ne celý národ hodlá vnímat událost nazývanou pozoruhodným oxymóronem „sametová revoluce“ zcela totožně a že ne všichni jsou připraveni se upřímně radovat z výtěžků uplynulých třiceti let – tak to je nepochybně sen i našich současných bolševiků, kteří chystají listopadové (nejen) letenské reje a slety.

"Proletáři všech zemí, spojte se!"

17. listopad s námi a nikdy jinak!

Ona šťastná filmová budoucnost, v níž obývají Zemi a blízké planety dokonalí lidé všech sbratřených ras bez jakýchkoli reminiscencí na svůj dávný „lokální“ původ, je samozřejmě společností komunistickou. Neexistují peníze, zbraně jsou k vidění jedině v muzeu, mezi špičkovými vědci panuje vzorná multietnická pestrost a jedno z hlavních technologických center planety mají černoši v Mogadišu. Není válek a nenávisti, neboť neexistují národy nebo třídy, ale jen jedině univerzalistické tvorstvo. A letopočet se nepočítá od Krista, ale od startu sovětské družice, takže antihrdina se ocitá na Zemi v roce 508 po Sputniku.

Je známo, že při pokusu aplikovat komunistickou utopii v reálu došlo nikoli k odstranění nerovností, závisti, korupce či zlodějiny, ale naopak k jejich zmutování do mnohem děsivějších podob. Nemluvě o desítkách milionů zavražděných. To museli vědět už tvůrci filmu v roce jeho vzniku, což bylo nejen „čtyři roky po Sputniku“, ale především teprve osm let po Stalinově skonu. Musí to vědět i dnešní bolševici, přesto neváhají fanaticky věřit ve zrod nového člověka. Jejich protipřírozenská a protipřírodní znásilňující ideologie bude mít ve výsledku ještě katastrofálnější důsledky, než měl stalinismus, povede totiž neodvratně ke krachu celé západní civilizace. Počínaje šedesátými lety se jim za pár dekád podařilo přivést Evropu do stavu klinické smrti a národy na pokraj zániku, a usilovně nás unijně stmelují a konsolidují, aby mohli efektivněji a celoplošně šířit svůj jed a zákonem eliminovat jakýkoli odpor.

Lidé tohoto „proevropského“ smýšlení budou těmi, kdož budou organizovat oslavy „Listopadu“, i když při tom budou paradoxně mluvit o porážce komunismu. To ovšem není nic zvláštního v době, kdy slova ztrácí význam. Ve skutečnosti budou oslavovat okamžik, kdy jsme nastoupili do rychlíku, který žene sebevražedný strojvůdce vstříc propasti, ale v každém vagonu je dost komisařů, novinářů a policajtů, aby vynutili většinový souhlas s názorem, že strojvůdce je pašák a cesta vlakem smrti tím nejúžasnějším zážitkem, jaký si lze představit.

System, v němž jsou snaha o dodržování základních mravních imperativů, o ochranu rodiny a

nenarozeného života, úcta k tradicím předků či láska k vlasti a národu považovány za „krajně pravicový extremismus“, a jako takové jsou předmětem nenávisti, cenzury a terčem pozornosti tajných služeb, lze stěží nazvat jinak než jako zbolševizovaný. Nová levice jen obrací dynamiku revoluční akce ve prospěch nového proletariátu, tvořeného menšinami všeho druhu, což je systémový přerod, který nijak neohrožuje principy globálního kapitalismu. Naopak se dá říci, že buržoazie ráda platí šíření ideologie, která ve výsledku zajistí větší mobilitu levné pracovní síly a likviduje potenciál odporu evropské střední třídy proti krádeži jejich vlastních zemí nadnárodní korporativní mafii. Levičáci navíc nadšeně a s autentickým entuziasmem zastanou propagandu, zastrašování a udavačství vůči všem, kteří by pro systém mohli představovat skutečné ohrožení, neboť nikdo se tak jako komunisté neděsí toho, co společně s demokraty zjednodušeně zahrnuli pod pojem „fašismus“. Není divu, že kapitalismus tak rád financuje neomarxistické univerzity, think-tanky, neziskovky, média, divadla, nebo přímo politické strany.

„United Colors“ včera a dnes

Nová levice je pro buržoazii užitečná tím, jak urputně bojuje proti národnímu a kulturnímu sebeuvědomění, které překáží kapitalismu v globálním rozmachu. Byl jsem nedávno na semináři, kde zástupce české pobočky jisté mamutí reklamní agentury z USA vyprávěl, jak jsou v americké centrále znechucení, že se musí v Evropě ještě spoty na některé produkty točit zvláště pro Švédy, zvláště pro Španěly, jiná verze zase pro Řeky a ještě jiná třeba pro Litevce, protože na spotřebitele v každé zemi platí vzhledem ke kulturním odlišnostem a tradicím něco jiného. „Jak je to nesmyslně drahé“, pravil ten pán, „snad se to už brzo konečně podaří všude srovnat“.

Mezinárodní, 20. století, a
"německý", 21. století.

**Boľševický sen minulosti
a boľševická realita dneška.**

Co se nepodařilo boľševikům, jistě se podaří kapitalistům. Dohnat a předehnat!

Symbióza mezi nadnárodním kapitalismem a internacionálním bolševismem je už tak úzká, že navzdory rétorickým cvičením, snažícím se odvést pozornost, se ve skutečnosti všechna chapadla globální chobotnice, zleva i zprava, propletla v jednu nepřehlednou zmeť pevně spoutanou společnými zájmy i společným nepřítelem.

Bertold Brecht se v roce 1936 takto vyjádřil ke stalinským justičním vraždám při monstrprocesech: „Co se týče moskevských procesů, bylo by naprosto nesprávné zaujmout při jejich rozboru postoj proti vládě Sovětského svazu, která je organizuje, neboť takový postoj by se v nejkratší době musel zcela samovolně změnit v postoj proti ruskému proletariátu a jeho socialismu ve výstavbě, jemuž dnes hrozí válka ze strany světového fašismu.“

S blížícím se listopadovým výročím je zjevné, že na místo celonárodních spontánních oslav to bude vnitrostátní boj o jejich správné vyznění. „Elity“ jsou plny obav, že téma „zneužijí“ alternativní weby, konspirační teoretici a ruská propaganda. Přirozená skutečnost, že různí lidé vnímají konkrétní historickou událost různě v závislosti na svých zkušenostech, hodnotových preferencích či politickém přesvědčení, je naplňuje údivem a hrůzou. Nepovažují tento stav za příznak názorové plurality, nýbrž za systémovou chybu, pátrají, jak k tomu mohlo dojít, a hodlají zařídit, aby k tomu už v budoucnu nedocházelo. Touha po stroji na ovládnutí myšlení je zde přímo hmatatelná. Zatím ho musí nahradit neziskovky se svými projekty na „vzdělávání“ dětí, úředníků či seniorů.

You deserve a home that you love, where you can live comfortably with loved ones. A sustainable home that looks good, works well and is friendly to your wallet. Because no matter what you do, who you are, or how much you make, you deserve to make the dream yours.

idnes.cz: Gay tučňáci z Austrálie jsou vzorní rodiče.

Už druhé vajíčko si vzal do péče světoznámý pár samečků tučňáka oslího ze zoo v Sydney. Sphen a Magic alias Sphengic už jedno mládě odchovali a teď čekají, zda se jim poštěstí s jeho mladším bratříčkem či sestřičkou. Sphen a Magic jsou miláčci tamních návštěvníků i chovatelů. „Mají nejčistší a největší hnízdo v celé kolonii,“ prozradila chovatelka Tish Hannanová.

Sphen a Magic (© IKEA)

Vadí i to, jestliže se někdo cítil spokojenější před rokem 89 – lidé už mají mít odňato právo nejen na názor, ale i na vlastní emoci. Mladí svazáci budou pamětníkům vysvětlovat, že si svůj život pamatují chybně a že by si měli upravit vzpomínky a pocity. I v časech Sputniku se psalo o tom, že ještě stále „žijí mezi námi zatrpklí zpátečníci, kteří nedokáží pochopit výhody lidové demokracie a vzdychají nám po starých časech“. Také tehdy počítali komunisté z Rudého práva, stejně jako ti dnešní ze Seznamu, České televize či z Respektu, kritiky systému mezi „ztroskotance“, kteří vlastní vinou selhali a zatrpkli proto na odkaz revoluce, jejíž ideály neprávem špiní.

Během debaty o dezinformacích a mediální manipulaci v budově veřejnoprávního rozhlasu prohlásil nedávno Martin Švehla, který o médiích přednáší studentům Vysoké školy finanční a

správním, že náš tiskový zákon je nějak moc liberální, a navrhl zamyslet se nad jeho novelou, která by „ochránila veřejnost před průnikem lží a lajdácké práce“. Raději si nepředstavovat, že jednou zákon dovolí cenzurovat informace a postihovat jejich nositele se zdůvodněním, že jde o „lajdáckou práci“. Co všechno by se s takovým zákonem dalo dělat, je nabíledni. Nálada mezi „elitami“ je v roce třicátého výročí mocenského kompromisu zjevně nakloněna stále tvrdším restrikcím, postihům, výhrůžkám a umlčování systémové opozice.

Těžko si představit větší *chucpe*, než když budou právě tito lidé organizovat velikášské oslavy svobody, demokracie a pádu totality.

Sociálních propastí, bídy, útisku, depresí, sebevražd, exekucí a zmařených lidských osudů máme v krvelačném globálním kapitalismu posledních dekád víc, než kdy dřív. To ale nové bolševiky moc netrápí a na systém útočí spíše „jen aby se neřeklo“, kdežto útok na člověka jako nositele evropských tradic provádějí s ostrou municí, v šiku a s nezlomným fanatismem. Ostatně si v tom tržním hospodářství většina z nich žije více než pohodlně, systém je za jejich angažovanou práci v médiích, na univerzitách či v „neziskovkách“ štědře platí. Západní marxismus totiž hodlá vychovat nového tvora, oplývajícího vlastnostmi, které uvítá i racionální podnikatel – tvora poslušného, dezintegrovaného, který je schopen pracovat, ale nemá ambice plést se do rozhodování, ve své vykořeněnosti je bezmocný vůči modernímu otroctví, a který rezignoval na odpovědnost za svůj národ a budoucnost, a namísto toho se hodlá ubavit, upít, umilovat a ukonzumovat až k smrti.

Tedy běžte, blahoslavení chudí duchem, a jásejte. Tanec bláznů je přichystán.

Psáno pro Dělský potápěč.